

lem den daværende borgerlige regering og de to nuværende regeringspartier Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre blev der indgået et forlig om at bruge ca. 2,7 mia. kr. årligt til lettelse af samspilsproblemerne.

For det andet: Regeringens gennemførelse af skatte- og pensionsreformen indebærer, at der i slutåret 1998 bliver brugt ca. 5 mia. kr. til skatteletterelser for pensionistfamilier. Hermed blev langt de fleste pensionistfamilier allerede i 1994 stillet bedre ved reformen.

Og for det tredje: Regeringens skattereform vil endvidere gradvis formindske samspilsproblemerne yderligere ved den trinvis nedsettelse af marginalsatserne frem til 1998.

Ser vi på udviklingen i pensionsopsparingen, er der intet, der tyder på, at danskerne skulle have mistet lysten til at spare op til pensionisttilværelsen. Dette er ellers blevet hævdet fra flere sider, men det forholder sig jo sådan, at lysten til at spare op til pensionisttilværelsen er større end nogen sinde.

Når hr. Peter Brixtofte derfor stiller spørgsmålet: Er der danskere, der har tillid, der tør spare op, er svaret klart og entydigt: I tusindvis af danskere har tillid og gennemfører rent faktisk opsparing til pensionisttilværelsen.

Indbetalingerne til kapitalpensioner er steget med ca. 140 pct. fra 1987 til 1994. I alt blev der indskudt 17 mia. kr. på kapitalpensionsordninger i 1994. Ca. 1 million familier har en kapitalpensionsordning, og ses der på det samlede spektrum af private pensionsordninger, er der tale om en fordobling af indskuddene i den samme periode til i alt 22 mia. kr. i 1994, og det er endda eksklusive ATP-ordningen. Sikke en tillid, sikke en tillid!

Hvis det ikke var attraktivt for danskerne at spare op til pensionisttilværelsen, så var fordoblingen næppe sket. Danskerne har således tillid til, at det kan betale sig at spare op til alderdommen. Nutidens og fremtidens ældre forventer noget af deres alderdom. Pensionisttilværelsen er for flere og flere ikke længere et ophør, men endnu en aktiv periode i livet, hvor frihedsgrader og råderum har stor betydning for livskvaliteten.

Folkepensionens grundbeløb er fundamentet for økonomien, når vi når pensionistalderen. Folkepensionen suppleres fornuftigt med arbejdsmarkedspensioner og private pensionsordninger, der giver større økonomisk selvstændighed. Samspilsproblemerne er derfor klart mindsket som følge af regeringens politik,

og regeringen vil fortsat sikre, at det kan betale sig for danskerne at spare op til alderdommen.

Jeg har en klar fornemmelse af, at skatteministeren mere detaljeret vil uddybe svaret på spørgsmålet.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg vil indlede med at søge at klarlægge, hvad det er, forespørgerne vil have regeringens garanti for.

Samspilsproblemet er konsekvensen af, at offentlige ydelser er afhængige af pensionistens indkomstforhold, og jo højere indkomst, jo færre sociale ydelser bliver man berettiget til. Samspilsproblemet udtrykkes ofte i procenter som den sammensatte marginalprocent, hvor mistede offentlige ydelser tillægges skat. Dette samspil påstås at udhule de private pensionsordninger.

Som statsministeren sagde for et øjeblik siden, så har Folketinget under såvel den tidligere som den nuværende regering gjort en meget stor indsats for at afhjælpe samspilsproblemet.

Før 1987 var samspilsproblemet så grelt, at man i nogle situationer kunne have en sammensat marginalprocent på over 100. Det betød, at en indkomstfremgang rent faktisk kunne reducere rådighedsbeløbet. Samspilsløsningen, der blev vedtaget i Folketinget i 1987, nedbragte de førhen meget høje marginalprocenter.

Det medførte, at aftrapningen af pensionsydelser skulle tilrettelægges således, at ydelserne bestående af personlige tillæg, pensionstillæg og grundbeløb skulle aftrappes i forlængelse af hinanden. I 1988 blev samspilsløsningen fremrykket, således at den var fuldt ud indkørt i 1993.

En vigtig ting er endvidere, at den varige hjemmehjælp blev gjort gratis med virkning fra den 1. juli 1989, hvilket også bidrog til at reducere samspilsproblemet betydeligt.

Samtidig blev reglerne for boligydelse ændret, så indkomstaafhængigheden blev reduceret, og i 1990 blev aftrapningsintervallet for personlige tillæg for gifte forøget til det dobbelte af intervallet for enlige. Så sent som fra den 1. januar 1995 blev indtægtsgrænserne for pensionstillæg og grundbeløb hævet. Så Folketinget har i hovedtræk været enigt om at reducere samspilsproblemet betydeligt.

Det var der også behov for, men der er en nedre grænse. Om det er det gældende niveau, vi har nu, det er ikke nødvendigvis givet, men mit skøn er, at vi er meget tæt ved. Efter de